

نامه سرگشاده سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه به نمایندگان کارگری و فدراسیون‌های بین‌المللی اتحادیه‌های کارگری در یکصد و چهاردهمین اجلاس کنفرانس بین‌المللی کار

خواهران، برادران، رفقا و نمایندگان تشکل‌های کارگری،

در شرایطی که کارگران و دیگر مردم تحت ستم در ایران با جنگ، ناامنی، تشدید دشواری‌های اقتصادی، سرکوب، و تداوم نقض ابتدایی‌ترین حقوق کار و حقوق انسانی روبه‌رو هستند، سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه بار دیگر نمایندگان کارگری شرکت‌کننده در یکصد و چهاردهمین اجلاس کنفرانس بین‌المللی کار را مخاطب قرار می‌دهد.

سال‌هاست که تشکل‌های مستقل کارگری و فعالان کارگری در ایران بارها اعلام کرده‌اند که کارگران در ایران از حق ایجاد تشکل‌های مستقل، مذاکره جمعی، اعتصاب و تجمع آزادانه محروم‌اند. سندیکاها، دیگر تشکل‌های مستقل کارگری و فعالان کارگری همچنان صرفاً به دلیل دفاع از ابتدایی‌ترین حقوق کارگران با اخراج، زندان، تهدید، احضار، بازداشت، کنترل امنیتی و دیگر اشکال سرکوب مواجه هستند.

اعضا و فعالان سندیکای کارگران شرکت واحد طی سال‌های گذشته هزینه‌های سنگینی، از جمله صدها مورد بازداشت و زندان، را برای دفاع از حقوق کارگران و حق تشکیل تشکل‌های مستقل متحمل شده‌اند. از این میان، چهار تن از اعضای سندیکا به نام‌های ناصر محرم‌زاده، حسین کریمی سبزواری، حسن سعیدی و رضا شهابی، به دلیل فعالیت‌های سندیکایی، پیگیری مطالبات صنفی و دفاع از حقوق کارگران، سال‌هاست با اخراج از کار و محرومیت از حقوق و مزایای شغلی و اجتماعی روبه‌رو هستند. خانواده‌های آنان نیز مدت‌هاست فشارهای معیشتی و اقتصادی فزاینده‌ای را به عنوان پیامد این سرکوب‌ها تجربه می‌کنند.

در عین حال، به اصطلاح نمایندگان «کارگری» که از سوی دولت ایران به نهادهای بین‌المللی، از جمله سازمان جهانی کار، اعزام می‌شوند، نماینده‌ی واقعی کارگران و تشکل‌های مستقل کارگری ایران نیستند. این نمایندگان و نهادهای دست ساز، تحت کنترل حاکمیت قرار دارند و در عمل بخشی از سازوکار سرکوب و جلوگیری از تشکیل‌یابی مستقل کارگری هستند.

در ماه‌های گذشته، شرایط برای مردم زحمتکش در ایران حتی دشوارتر و خطرناک‌تر از قبل شده است. بیش از ۹۰ روز است که پس از آغاز جنگ تجاوزکارانه‌ی آمریکا و اسرائیل علیه خاک ایران در ۲۸ فوریه ۲۰۲۶، بسیاری از صداهای مستقل عملاً از طریق قطع و محدودسازی سراسری اینترنت و اقدامات شدید سرکوبگرانه خاموش شده‌اند. مردم زحمتکش که زیر فشار پیامدهای ویرانگر جنگ، نظامی‌گری، تورم، بیکاری میلیونی و گسترش فقر خرد شده‌اند، هم‌زمان با قطعی گسترده‌ی اینترنت، سانسور و فشارهای شدید امنیتی نیز مواجه بوده‌اند.

ما قاطعانه با جنگ، نظامی‌گری، تحریم‌های اقتصادی‌ای که مردم عادی را هدف قرار می‌دهد، و تمامی سیاست‌هایی که زندگی و معیشت کارگران را نابود می‌کنند، مخالفیم. حملات نظامی جنایتکارانه‌ی اخیر آمریکا و اسرائیل، و همچنین سیاست‌های مخرب و سرکوبگرانه جمهوری اسلامی، بار دیگر نشان داده‌اند که کارگران و مردم عادی بالاترین هزینه را در منازعات میان قدرت‌های حاکم در نظام سرمایه داری جهانی می‌پردازند. قربانیان جنگ، کارگران، کودکان، زنان، بازنشستگان، معلمان، رانندگان، پرستاران و میلیون‌ها انسان عادی هستند که زندگی، محل کار و محله‌هایشان نابود می‌شود.

همان‌گونه که بارها در نامه‌ها و بیانیه‌های پیشین خود تأکید کرده‌ایم، طبقه کارگر ایران به همبستگی با مبارزات مستقل کارگری نیاز دارد، و نه حمایت از جنگ، مداخله‌ی خارجی، سرکوب یا نهادهای وابسته به حکومت.

در عین حال، حاکمیت ایران سرکوب را در سایه‌ی جنگ و ناامنی تشدید کرده است. زندانیان سیاسی، فعالان کارگری، فعالان جنبش زنان، معلمان، دانشجویان و دیگر فعالان اجتماعی همچنان با بازداشت، احکام زندان و فشارهای شدید امنیتی روبه‌رو هستند. بار دیگر تأکید می‌کنیم که سرکوب، زندان، اعدام و خشونت نمی‌تواند ریشه‌های اعتراضات اجتماعی و مطالبات کارگران برای عدالت، برابری، آزادی و کرامت انسانی را از میان ببرد.

اهداف ما روشن است: مسیر دستیابی به عدالت اجتماعی و رهایی کارگران و زحمتکشان، در تقویت تشکل‌های مستقل طبقه‌ی کارگر، همبستگی جمعی، و مبارزات سازمان‌یافته‌ی خود کارگران و دیگر مردم تحت ستم نهفته است؛ نه در مداخله‌ی نظامی یا اتکا به قدرت‌های خارجی.

ما عمیقاً قدر دان اقدامات همبستگی‌ای هستیم که از سوی فعالان کارگری و نمایندگان کارگران کشورهای مختلف در جریان یکصد و چهاردهمین اجلاس کنفرانس بین‌المللی کار، از جمله گردهمایی ۵ ژوئن، سازمان‌دهی شده است، و از آنان می‌خواهیم خواسته‌های فوری زیر را به گوش مردم جهان برسانند:

- پایان فوری جنگ آمریکا و اسرائیل علیه ایران.

- توقف اعدام‌ها در ایران و لغو مجازات اعدام.

آزادی فوری فعالان کارگری زندانی، بازگشت به کار اعضای اخراجی سندیکا و دیگر کارگران و معلمان اخراجی و پایان دادن به سرکوب تشکل‌های مستقل کارگری.

- آزادی فوری و بی‌قید و شرط تمامی زندانیان سیاسی و مدافعان حقوق بشر.

- به رسمیت شناختن حق کارگران برای ایجاد سندیکاها و دیگر تشکل‌های مستقل، برگزاری تجمع، انجام مذاکرات دسته‌جمعی، و برخورداری از حق اعتصاب.

- دسترسی همه‌ی مردم زحمتکش به نیازهای اساسی، دستمزد مناسب، امنیت شغلی، بیمه بیکاری مکفی، خدمات درمانی، مسکن، آموزش و حمایت‌های اجتماعی.

- پایان دادن به قطع و سانسور اینترنت و محدودیت‌های اعمال‌شده بر آزادی بیان و ارتباطات.

با درود مجدد و همبستگی

سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه

۱۱ خرداد ۱۴۰۵ برابر با اول ژوئن ۲۰۲۶